

Arrest

nr. 217 575 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 juli 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 september 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 1 juni 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn, geboren te Failaka in Koeweit.

U woonde uw hele leven Koeweit. In 1990 verhuisde u samen met uw ouders, zussen en broers van Failaka naar al-Rawdah, waar u 5 à 6 jaar woonde. Vervolgens verhuisde u naar de stad al-Salmiya. De laatste 5 à 6 jaar van uw verblijf in Koeweit woonde u in Janoub al-Surrah.

Tot uw 21ste verkreeg u in Koeweit een verblijfsvergunning op basis van de verblijfsvergunning van uw familie. Vanaf uw 21ste was dit niet langer mogelijk en werd uw verblijfsvergunning verlengd op basis van werk. In november 2009 begon u te werken voor het bedrijf k. a. k. De eigenaar van het bedrijf behandelde u slecht, waardoor u op een gegeven moment uw gsm toestel afzette en 10 dagen niet ging werken. Uw baas en tevens garant diende daarop een klacht in tegen u. Het geschil werd uiteindelijk door de eigenaar opgelost door u te verkopen aan een ander bedrijf, genaamd a.-S., waar u in 2012 begon te werken.

In 2014 reisde u naar Irak om een nieuw paspoort aan te vragen. U verbleef de eerste twee dagen bij uw oom in Basra. De derde dag ging u samen met uw oom naar de dienst paspoorten om uw nieuw paspoort af te halen. Op de terugweg kreeg u plots een klap op uw hoofd en werd u in een bus geduwd. Voor u de kans kreeg om de mensen in de bus te zien werd u geblinddoekt. U werd meegenomen naar een onbekende locatie en verschillende keren ondervraagd. De ontvoerders zeiden dat ze alles over u wisten, dat u een ongelovig iemand bent, een Arabier en dat u uitschot uit Koeweit bent.

De eerste dag van uw ontvoering namen de daders contact op met uw oom om losgeld te vragen. Uw oom diende 6000 Koeweitse dinar losgeld te betalen voor uw vrijlating. U werd uiteindelijk na 8 dagen vrijgelaten in een woestijn, waar uw oom en vier verwanten u stonden op te wachten. De dag na uw vrijlating keerde u terug naar Koeweit. Nadien keerde u nooit meer terug naar Irak.

In mei 2017 kreeg u uw ontslagbrief. Uw werkgever S.(...), die tegelijk ook uw garant was, weigerde op papier te zetten dat hij niet langer uw garant kon zijn om te voorkomen dat u een nieuwe garant zou vinden. S.(...) zag uw aanwezigheid in Koeweit als een gevaar voor hem omdat u op de hoogte was van de illegale praktijken binnen het bedrijf.

Een van uw collega's hielp u om uw paspoort terug te krijgen. U vroeg daarop eerst een visum aan voor Spanje, dat geweigerd werd. Uw visumaanvraag bij de Belgische ambassade werd wel goedgekeurd, waarop u Koeweit verliet op 31 juli 2017.

U reisde per vliegtuig van Koeweit naar België, waar u op 31 juli 2017 aankwam en op 13 september 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende originele documenten voor: uw Iraaks paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraakse geboorteakte, uw geboorteakte van Koeweit, uw ontslagbrief, uw verblijfsvergunning van Koeweit, uw vliegticket van Koeweit naar België en een psychologisch attest. Verder legde u een kopie voor van: een attest van goed gedrag en zeden uit Koeweit, een uittreksel van de burgerlijke stand, een attest dat stelt dat u geen verkeersovertredingen beging in Koeweit, een attest van de rechtbank in verband met de klacht tegen uw eerste garant, een overlijdensakte van uw ouders, uw oud Iraaks paspoort, het paspoort van uw oom in Turkije, een document betreffende de volmacht van uw oom en een document betreffende het verzoek tot internationale bescherming van uw oom in Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Voorafgaand aan het interview bij het CGVS werd er door uw sociaal assistent een brief voorgelegd waarin verzocht werd rekening te houden met uw psychologische toestand en tijdig rustmomenten te voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud. Dient opgemerkt dat u bij aanvang uw onderhoud aan de verzoeker werd meegedeeld dat u op elk moment mocht aangeven wanneer u behoefte had aan een pauze.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat het CGVS na een grondige analyse van uw verzoek tot internationale bescherming heeft beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart een vrees te koesteren ten opzichte van Irak naar aanleiding van uw beweerde ontvoering in 2014 (CGVS, p. 21). U zou in Irak eveneens gevisieerd worden omdat u soenniet bent, omdat u Koeweiti bent en omdat u het Koeweitse dialect spreekt (CGVS, p. 11, 21). Daarnaast verklaart u dat u niet langer in Koeweit kan leven omdat u geen werk en bijgevolg geen garant meer heeft om uw verblijfsvergunning te verlengen. Dient evenwel opgemerkt te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Irak, daar u enkel de Iraakse nationaliteit bezit en meer in het

bijzonder ten opzichte van de provincie Basra, Zuid-Irak, aangezien uw geregistreerd bent in el Faw (zie vertaling ID kaart).

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiitische militieën, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiitische militieën zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

De verklaringen die u aflegt over de enige gebeurtenis die er op zou kunnen wijzen dat u in Irak mogelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er eventueel een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zijn dermate vaag dat ze allerm minst overtuigen. Allereerst dient te worden opgemerkt dat u geen precieze tijdsaanduiding kunt geven van deze voorgehouden gebeurtenis. U komt niet verder dan aan te geven dat het ergens in de zomer van 2014, in april, mei of juni moet gebeurd zijn (CGVS, p. 7, 9). Indien u evenwel daadwerkelijk ontvoerd werd en 8 dagen lang werd vastgehouden mag worden verondersteld dat u kunt zeggen wanneer deze gebeurtenis precies zou hebben plaatsgevonden. Zeker gezien het hier een eenmalige gebeurtenis betreft die voorgevallen zou zijn tijdens uw eerste en enige terugkeer naar uw land van nationaliteit en het bovendien gelinkt zou zijn aan de afgifte van uw paspoort en u bijgevolg de datum eenvoudigweg kunt verifiëren in dit document.

Vervolgens kan er worden getwijfeld aan de reden van uw voorgehouden terugkeer, in casu het afhalen van een Iraaks paspoort. U stelt dat de Iraakse ambassade in Koeweit u niet wilde helpen bij het verlenen van een nieuw paspoort. Dit blijft echter een blote bewering van uw kant (CGVS, p. 3, 11). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat een Iraaks paspoort eenvoudigweg vanuit het buitenland kan worden bekomen middels het invullen van het juiste aanvraagformulier en het voorleggen van een Iraakse identiteitskaart en een Iraaks nationaliteitsbewijs. Documenten waarover u beschikte. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat een Iraaks paspoort enkel in persoon kan worden bekomen en er een bepaalde procedure dient te worden doorlopen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u er in geslaagd zou zijn om in de eerste twee dagen van uw verblijf in Basra daadwerkelijk een paspoort te ontvangen (CGVS, p. 7, 8, 10). Overigens verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u naar Basra was gegaan om een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs te bekomen (vragenlijst 3.1). Hoewel u bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS aangaf dat u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs had bekomen door een volmacht aan uw oom te geven, wat inderdaad mogelijk is, en u enkel uw paspoort persoonlijk had aangevraagd (CGVS, p. 2), blijft het opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst met geen woord repte over een paspoort. In de paspoorten die u voorlegt staat overigens geen enkel bewijs van uw voorgehouden reis naar Irak. Dit terwijl u aangeeft dat u uw oude paspoort gebruikte (CGVS, p. 11).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u geen beschrijving kan geven van de daders of van de plaats waar u 8 dagen lang werd vastgehouden, zogenaamd omdat u voortdurend geblinddoekt was (CGVS, p. 8, 9). Ook over de afhandeling van de beweerde ontvoering blijft u vaag. U weet enkel te vertellen dat uw oom 6000 Koeweitse Dinar diende te betalen en dat dit geld opgestuurd werd door uw familie in Koeweit.

Vervolgens zouden ze u ergens op een onbekende plaats hebben vrijgelaten en werd u door uw oom en vier andere mensen, die u tot op heden niet blijkt te kennen, naar huis gebracht (CGVS, p. 20, 21). Meer informatie over de context en de afhandeling van de ontvoering heeft u niet (CGVS, p. 10, 21). Van iemand die een dergelijk ingrijpende gebeurtenis meemaakt kan thans worden verwacht dat hij na afloop op zijn minst een poging zou ondernemen om meer informatie in te winnen hieromtrent. Aangezien uw oom in rechtstreeks contact zou hebben gestaan met uw ontvoerders en uw vrijlating zou hebben bewerkstelligd mag er worden verwacht dat uw oom u meer gedetailleerde informatie zou hebben kunnen verschaffen over heel de kwestie indien u hiernaar gevraagd zou hebben. De vaststelling dat u dit klaarblijkelijk naliet te doen en dat u bovendien geen begin van bewijs voorlegt omtrent de zogenaamde ontvoering doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw ontvoerders en hun precieze motieven allerminst eenduidig zijn. Waar u tijdens uw onderhoud DVZ nog verklaarde dat u werd wijsgemaakt dat uw ontvoerders tot de politie behoorden maar dat hun hoofdmotief het verkrijgen van losgeld was (zie vragenlijst CGVS, 3.5), verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS in eerste instantie dat u ontvoerd werd door een bende, dat u een vermoeden heeft dat het leden van de inlichtingendienst van binnenlandse zaken betrof en dat u er geen idee van heeft om welke reden u werd meegenomen (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dan weer dat u tijdens uw opsluiting het gevoel kreeg dat de ontvoering te maken had met uw Arabische origine aangezien de ontvoerders blijkbaar van andere origine waren (CGVS, p. 21).

Uw verklaringen over de handelswijze van uw ontvoerders zijn dan weer inconsistent. U verklaart immers dat u herhaaldelijk werd ondervraagd over onder meer uw identiteit en de identiteit van uw oom. Terzelfdertijd verklaart u echter eveneens dat uw ontvoerders over uiterst gedetailleerde informatie over uw persoon beschikten (CGVS, p. 8, 21) .

Over de problemen die er toe geleid zouden hebben dat uw oom, diegene die uw vrijlating kon regelen, blijft u eveneens bijzonder vaag zodat ook deze verklaringen allerminst overtuigen. Zonder enige verduidelijking stelt u hoogst vagelijk dat hij rond midden 2014 of 2015 Irak diende te verlaten omwille van dreigementen die iets te maken zouden hebben met religie en strekking en die afkomstig zouden zijn geweest van partijen en smerige militieën (CGVS, p. 20).

Wat betreft uw verklaring dat u in Irak een persoonlijke vrees dient te koesteren omdat u een soenniet bent en het Koeweitse dialect spreekt dient vervolgens te worden opgemerkt dat dit louter een loze bewering betreft die u op geen enkele wijze in concreto kunt aantonen. U zou trouwens ook het Iraaks dialect kennen (CGVS p. 22). Omtrent uw bewering dat de andere Irakezen in uw opvangcentrum u verbaal beledigen en u geen echte Irakees vinden, dient opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk als vervolging of als ernstige schade beschouwd kan worden en allerminst aantoonbaar dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 11). Niets in uw verklaringen wijst er bijgevolg op dat u in Irak daadwerkelijk een persoonlijke vrees dient te koesteren louter omwille van het feit dat u een soenniet bent of omdat u een Koeweiti bent en het Koeweitse dialect spreekt.

Dient tot slot te worden aangenomen dat u in staat bent om in de provincie Basra een leven uit te bouwen. U bent immers een alleenstaande volwassen man met de nodige scholing en werkervaring Uw directe familieleden en vrienden wonen hoofdzakelijk in het nabijgelegen Koeweit en u heeft nog steeds contact met hen (CGVS, p. 6, 7, 18).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzen. Deze documenten hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw reisweg van Koeweit naar België, uw werkzaamheden in Koeweit en de problemen met uw garant in Koeweit, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. Het psychologische attest dat u neerlegde hoeft door het CGVS niet betwist te worden. Hieruit kan echter evenmin worden afgeleid dat u persoonlijk gevisieerd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan

uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen en uw documenten met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat

er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Basra niet naar provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Basra en hierbij verwijst naar uw religieuze overtuiging en uw afkomst uit Koeweit, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een soenniet bent die heel zijn leven in Koeweit woonde maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 2, §§ 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker dat volgende elementen door de commissaris-generaal niet worden betwist: het feit dat hij Iraaks staatsburger is, dat hij soenniet is, dat hij in Basra is geregistreerd, dat hij sedert zijn geboorte tot aan zijn gedwongen vertrek in Koeweit verbleef, maar dat hij niet langer over een geldig verblijf in Koeweit beschikt en dat zijn vrees ten aanzien van Irak dient te worden beoordeeld.

Verzoeker stelt dat in de beslissing omwille van een reeks tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas over zijn korte verblijf in Irak en zijn ontvoering aldaar wordt geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid. Tevens wordt de veiligheidssituatie in zuid-Irak belicht voor soennieten en voor personen die als Koeweiti worden beschouwd. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat de elementen niet cumulatief worden beoordeeld.

Verzoeker stelt dat hij zich in een bijzondere situatie bevindt omdat hij nooit in Irak heeft verbleven en als Koeweiti wordt beschouwd, waardoor hij ook in België beledigingen ervaart van Irakezen die hier verblijven, hetgeen door de commissaris-generaal, zo meent verzoeker, niet wordt betwist. Volgens verzoeker zijn deze incidenten 'exemplatief'. Bij een eventuele terugkeer naar Irak, zo vervolgt verzoeker, waar hij niet over familieleden of goederen beschikt, zal hij in Irak niet worden toegelaten en slachtoffer worden van geweld. Hierbij citeert verzoeker een persartikel over de rol van Koeweit bij de reconstructie van Irak.

Verzoeker lijkt van oordeel dat de beslissing dient te worden vernietigd omdat hij bijkomende informatie wil bekomen om te bewijzen dat hij in Irak niet zal worden toegelaten.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming citeert verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt hij dat hij in geval van een terugkeer slachtoffer dreigt te worden van de preciaire veiligheidssituatie in de regio Basra waarmee hij geen banden heeft, behalve het feit dat zijn stam van daar afkomstig is. Verzoeker herhaalt dat de beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Nieuwe elementen

Er werden door de partijen geen nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat er geen specifieke procedurele noden werden vastgesteld in hoofde van verzoeker. Naar aanleiding van zijn psychologische toestand werd bij aanvang van het onderhoud meegedeeld dat hij op elk moment om een pauze mocht verzoeken.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker een vrees koestert ten aanzien van Irak omwille van zijn beweerdte ontvoering in 2014 en omwille van zijn soennitische en Koeweiti-achtergrond. De commissaris-generaal wijst ook op de verklaring van verzoeker dat hij niet langer in Koeweit zou kunnen leven bij gebrek aan werk. De bestreden beslissing bevestigt dat de vrees van verzoeker enkel dient te worden beoordeeld ten aanzien van Irak, en meer bepaald ten aanzien van de provincie Basra.

Betreffende de situatie van soennieten in zuid-Irak wordt in de beslissing gesteld dat deze niet van die aard is dat elke soenniet nood zou hebben aan internationale bescherming of dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van soennieten in zuid-Irak. De commissaris-generaal concludeert dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker geen precieze tijdsaanduiding kan geven van de ontvoering, terwijl dit een éénmalige gebeurtenis was tijdens zijn eerste en enige bezoek aan zijn land van nationaliteit en gelinkt is aan de afgifte van zijn paspoort. De commissaris-generaal merkt bovendien op dat er kan worden getwijfeld aan de reden van de voorgehouden terugkeer omdat de loutere bewering dat de Iraakse ambassade in Koeweit hem niet wilden helpen met het verstrekken van een nieuw paspoort niet strookt met de landeninformatie. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat er bij het aanvragen van een paspoort een procedure moet worden doorlopen waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoeker tijdens de eerste twee dagen van zijn verblijf in Basra daadwerkelijk een paspoort had ontvangen. Er wordt ook gewezen op de initiële verklaringen van verzoeker betreffende de documenten die hij in Basra zou hebben aangevraagd waarbij hij geen gewag maakte van een paspoort en op het feit dat het neergelegde (oude) paspoort geen spoor bevat van zijn beweerde reis naar Irak.

Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen beschrijving kan geven van de daders of de plaats waar hij gedurende 8 dagen werd vastgehouden en dat hij vaag blijft over de afwikkeling van de ontvoering, hoewel zijn oom in rechtstreeks contact zou hebben gestaan met de ontvoerders en zijn vrijlating zou hebben bewerkstelligd. Bovendien wordt erop gewezen dat de verklaringen van verzoeker over de ontvoerders, hun motieven en hun handelwijzen niet eenduidig zijn. Ook over de problemen die zijn oom ertoe zouden hebben aangezet om Irak te verlaten, acht de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker weinig overtuigend.

Betreffende zijn vrees om als soenniet of omwille van zijn Koeweits dialect problemen zou kennen, wordt in de beslissing gesteld dat niets erop lijkt te wijzen dat verzoeker omwille van deze redenen in Irak zou worden vervolgd. Aangezien verzoeker een alleenstaande, geschoolde man is die reeds werkervaring heeft, moet hij in staat worden geacht om in Basra een leven uit te bouwen.

De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal dat deze geen verband houden met de asielmotieven. Uit het neergelegde psychologische attest, zo wordt gesteld, blijkt niet dat verzoeker persoonlijk gevisieerd zou worden bij een terugkeer naar Irak.

Specifiek aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er in de zuidelijke provincies van Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verwijzing van verzoeker naar zijn religieuze overtuiging en zijn afkomst uit Koeweit zijn volgens de commissaris-generaal omstandigheden die verband houden met de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, maar die niet als 'persoonlijke omstandigheden' kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet en van artikel 17 van het KB CGVS aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuursende in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.5. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.6. Samen met verzoeker wijst de Raad erop dat in de beslissing nergens wordt betwist dat verzoeker de Iraakse nationaliteit heeft en dat zijn familie oorspronkelijk van zuid-Irak (Basra) afkomstig is, maar dat hij zijn ganse leven in Koeweit heeft gewoond en gewerkt. Blijkens de verklaringen van verzoeker beschikte hij over een geldige verblijfsvergunning in Koeweit die verlopen was in oktober 2017 (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 24 januari 2018, p. 5).

2.5.7. Blijkens de gegevens van het administratief dossier is verzoeker van oordeel dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond en zijn verblijf in Koeweit, waardoor zijn opvoeding, uitspraak, cultuur en uiterlijk anders zijn, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet meer aanvaard zal worden in de Iraakse gemeenschap (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 12 december 2017, vraag 5). Verzoeker vermeldt ook dat hij in 2014 in Irak gedurende een aantal dagen zou zijn ontvoerd met het oog op losgeld (*Ibid.*, vraag 1). Verzoeker vertrok in juli 2017 vanuit Koeweit omwille van een conflict met zijn werkgever over het ondertekenen van cheques die tevens zijn garant was (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 24 januari 2018, p. 15-16). Verzoeker gaf *in fine* van zijn gehoor te kennen dat hij het in Koeweit moeilijk had en wou vertrekken naar een Europees land, waarna hij eerst naar Spanje probeerde te gaan en later naar België (*Ibid.*, p. 23).

2.5.8. De voorgehouden vervolgingsfeiten die zich 2014 in Irak zouden hebben voorgedaan blijken niet in verband te kunnen worden gebracht met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker stelde immers initieel dat de ontvoerder de bedoeling had om losgeld te verkrijgen (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 12 december 2017, vraag 1) en trachtte deze beweerde ontvoering pas naderhand te koppelen aan zijn soennitische achtergrond en zijn verblijf in Koeweit. Het blijft echter onduidelijk hoe de ontvoerders op de hoogte konden zijn van de achtergrond van verzoeker aangezien deze nooit eerder in Irak was geweest. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat de geschetste vervolgingsfeiten onmogelijk geloofwaardig konden worden geacht, onder andere omdat verzoeker er niet in slaagde deze markante gebeurtenis enigszins correct in de tijd te situeren. Verzoeker weerlegt nergens de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de ongeloofwaardigheid van de ontvoering in Irak uit 2014 die overigens bezwaarlijk als een rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een motiveringsgebrek aan te tonen.

2.5.9. Vervolgens stelt de Raad vast dat het vertrek van verzoeker uit Koeweit in 2017 geen verband houdt met de problemen die hij beweert te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar zijn land van nationaliteit, aangezien dit vertrek het gevolg was van een conflict met zijn werkgever/garant.

2.5.10. Verzoeker roept in wezen een algemene vrees in voor problemen in Irak omwille van zijn soennitische achtergrond en het feit dat hij na zijn lange verblijf in Koeweit in Irak als een Koeweiti zou worden aanzien.

2.5.11. Met betrekking tot zijn soennitische achtergrond wordt in de bestreden beslissing gewezen op de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er recent in zuid-

Irak nog weinig meldingen zijn van incidenten gericht tegen de soennitische bevolking (AD, stuk 12, Landeninformatie, “COI Focus Irak De soennitische minderheid in Zuid-Irak”, 24 augustus 2017, p. 20). Specifiek voor Basra werden in het verleden een aantal sporadische geweldsincidenten gerapporteerd waarvan soennieten het slachtoffer waren, maar zij blijken niet het mikpunt te zijn van doelgerichte aanvallen en er kan geen patroon van groepsvervolging worden vastgesteld (*Ibid.*, p. 9-13). Verzoeker heeft geen individuele problemen aannemelijk gemaakt en heeft geen andersluidende landeninformatie aangereikt, waardoor niet werd aangetoond dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond in aanmerking zou moeten komen voor internationale bescherming.

2.5.12. Door in zijn verzoekschrift een internetartikel te citeren van februari 2018 van www.lepoint.fr, dat betrekking heeft op een belangrijke conferentie in Koeweit waar de wederopbouw van Irak na decennia van oorlog wordt besproken, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de Koeweiti in Irak niet zouden worden toegelaten. De Raad merkt op dat het artikel juist wijst op een verbeterde verstandhouding tussen beide landen. Ten tijde van zijn gehoor had verzoeker beweerd dat hij in het opvangcentrum in Sint-Truiden door andere Irakezen “gediscrimineerd en verbaal beledigd” werd, maar deze blote bewering is geenszins ‘exemplatief’ en volstaat niet om aannemelijk te maken dat Irakezen, die in Koeweit hebben verbleven, in Irak onheus zouden worden bejegend.

2.5.13. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond of zijn verblijf in Koeweit, zelfs indien deze elementen cumulatief worden beschouwd, in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan verzoeker uit dezelfde elementen geen reëel risico op ernstige schade puren, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. De Raad merkt op dat verzoeker zijn asielaanvraag indiende op 13 september 2017 en ondertussen ruim voldoende tijd heeft gekregen om bijkomende informatie te bekomen om te bewijzen dat hij in Irak niet zal worden toegelaten, zoals hij in zijn middel beweert. Er bestaat dus geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen om verzoeker bijkomende informatie te laten vergaren.

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, baseert verzoeker zich op de preciaire veiligheidssituatie in de regio Basra.

Uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 12, “COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak”, 20 februari 2018; “COI Focus Irak De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”, 11 oktober 2017) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiiitische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek voor de provincie Basra wordt in de landeninformatie aangegeven dat deze in 2013 2.403.301 inwoners telt en dat er geen rechtstreekse confrontaties waren tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats. De blog *Musings on Iraq* maakt in 2016 gewag van 46 incidenten in de provincie Basra. Hierbij vielen 25 doden en 27 gewonden. *Iraq Body Count* rapporteert een hoger aantal burgerslachtoffers. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert *IBC* 29 incidenten met een dodelijke afloop. In totaal zouden er volgens de provisorische vaststellingen van *IBC* 55 doden zijn gevallen. Het merendeel van de doden vallen door vuurwapens. Er gebeuren ook twee zware aanslagen: op 19 mei 2017 worden twee SVBIED tot ontploffing gebracht aan een controlepost op een autoweg in de buurt van olievelden in de provincie Basra en in een buitenwijk van Basra: 11 mensen sterven en 30 worden gewond. In de periode van 1 juli 2017 tot 31 december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* 17 incidenten in Basra, daarbij komen acht burgers en één lid van de *Internal Security Forces* om het leven. In januari 2018 rapporteert *Musings on Iraq* negen incidenten in Basra. Daarbij komen drie burgers om. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de aanslagen blijft dus eerder beperkt. De stad Basra en de gelijknamige provincie hebben momenteel wel te kampen met grote economische problemen, waardoor er betogingen plaatsvinden tegen corruptie en slechte publieke dienstverlening, toenemende tribale spanningen en crimineel geweld door de drughandel (*Ibid.*, p. 20-24). Uit de landeninformatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, kan niet worden besloten dat er actueel in de provincie Basra een situatie van willekeurig geweld heerst waardoor er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Het gegeven dat verzoeker geen (familiale) banden (meer) zou hebben met deze regio, kan niet als een 'persoonlijke omstandigheid' worden aanzien waardoor hem meer vatbaar zou maken voor ernstige schade als gevolg van het in Basra aanwezige (relatief beperkte) willekeurige geweld.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN